CASAMENT. VÍDUES I HEREVES

Un dels objectius de l'indià un cop retornat era casar-se. Alguns es casaven per poders i altres esperaven al retorn per casar-se amb donzelles. Els anys de l'indià fent fortuna no havien passat en va, i així els casoris solien ser desiguals quant a edats.

El casament i el dot

Les donzelles, atesa la influència social de l'època i de l'Església catòlica, entenen que la seva funció és el manteniment de la llar, la cura dels fills i l'atenció dels seus marits.

Abans de l'enllaç, les famílies dels contraents signaven acords, capítols o cartes matrimonials, en què es dirimia, entre d'altres, el dot aportat per la dona.

El dot era la part del patrimoni familiar concedit a una filla amb motiu del casament i equivalia a la llegítima. El dot estava constituït per dues parts: una en diners o altres béns com ara terres, mobles, joies... i l'altra, integrada per roba de casa, vestits, vaixella, és a dir, l'aixovar necessari per muntar una llar.

A Catalunya, el règim econòmic familiar era regit pel de separacions de béns en què cada consort conservava la propietat, l'administració i la lliure disposició del patrimoni del qual era titular abans del matrimoni, o de l'adquirit durant el matrimoni.

La figura de la dona de la societat indiana, com a subjecte legal, pren especial interès quan aquesta es converteix en la beneficiària d'importants fortunes després de la mort del marit o dels pares en cas de no existir descendència masculina.

Vídues i hereves

Si et cases amb un home vell i ric gairebé segur que et convertiràs en una vídua, jove i rica.

I així va ser amb moltes donzelles que es van casar amb indians retornats.

Ara bé, el seu paper també va ser decisiu per a l'enfortiment de la fortuna indiana. Aquestes vídues van ser bones administradores dels diners heretats i grans dones de negocis, invertint principalment en negocis immobiliaris i també van ser grans "celestines" alcavotes a l'hora de casar fills i filles amb persones de la burgesia o bé d'altres professions, que convenien a l'economia familiar, o amb altres famílies indianes per unir fortunes.

Fidelitat d'ultratomba

L'indià deixava sempre fets els capítols testamentaris en què deixava la seva fortuna a l'hereu principalment, i als altres fills/es del matrimoni, i com a usufructuària a la seva esposa. Però amb una condició, no es podia tornar a casar. Si aquesta es casava perdia els drets de l'herència i la fortuna de l'indià tornava a la família del difunt.

Ja sola, l'assetjament vigilant per part dels familiars del difunt solia ser aclaparador. Difícilment li tenien simpatia ja que la consideraven una usurpadora dels diners que ells creien que els corresponien, i que podrien recuperar si es tornava a casar o l'atrapaven en fals.